

af 1799, saa vil ogsaa derved den Bestemmelse, som findes med Hensyn til Bogtrykere eller Bogtrykkerier, at de kun kunne drives efter Privilegier, jo formodentligt bortfalde, men Bogtrykkernæringen vil saaledes gaae ind under de almindelige borgerlige Næringsforhold. Dersom dette er Tilfældet, saa skjønner jeg heller ikke rettere, end at denne Bestemmelse paa Grund deraf vil blive overflødig. Jeg seer heller ikke, hvorfor man just har valgt det Udtryk „berettiget Bogtrykker“, da denne Paragraph i det Følgende bestemmer, at, naar Bogtrykkeren ikke kan udfindes, gaaer Straffen over til de Andre, som faae med Skriftet at bestille, navnlig paa Forlæggeren eller den, hos hvem Skriftet er udkommet i Commission, og derefter Udgiveren. Det er nu vist ganske en Selsfølge, at Enhver, som vil drive nogen borgerlig Næring, enten i Byerne eller hvor det maatte være, maa have en vis Grad af Berettigelse, hvorledes de borgerlige Forhold end ville blive ordnede, navnlig at der maae være visse Regler, med Hensyn til Myndighed, Moralitet, Dygtighed osv.; men det er da Bestemmelser af en saa almindelig Natur, at det forekommer mig, at det er aldeles u hensigtsmæssigt derom at optage specielle Forordninger i en Lov, som slet ikke har noget Videre at bestille med Ordningen af Næringsforholdene i Samfundet, og jeg skulde derfor virkelig troe, at dette Udtryk hellere burde udelades, hvorved jeg saaledes ogsaa er kommen til den Slutning, at det Endringsforslag, som Udvalget har fremsat under Nr. 7, maatte bortfalde. Jeg finder, at det virkelig vil blive en bebyrdende Vidtløftighed, naar saaledes den ene Commune skulde meddele den anden, hver Gang der foregik Forandring i de borgerlige Næringsveie, og jeg troer, at man maa have Opmarksomheden henvendt paa ikke at besvare Næringsveiene og Næringsforholdene mere end nødvendigt. Jeg troer, at, ligesom dette er vor Grundlovs Tanke, saaledes maa man ogsaa virke derhen, at ingen ny Byrde og Besværing med Hensyn til dem indføres eller opstaaer. Ligesom jeg derfor skal tillade mig at anbefale det Endringsforslag, jeg har stillet, saaledes skal jeg ogsaa tillade mig at henlede Thingets Opmarksomhed paa, om ikke det under Nr. 7

stillede Endringsforslag dog maaskee turde være mindre passende, ligesom jeg ogsaa vil tillade mig at anbefale det arede Udvalg, om det maaskee maatte finde Anledning til at tage det Spørgsmaal, som jeg her har reist, under Overveielse. Det andet Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, angaaer egentligt kun en Redactionsforandring i Lovudkastet. Jeg maa iøvrigt bemærke, at jeg er kommen til at afsatte det ikke saa ganske nøiagtigt, idet jeg nemlig i min Skynding har sat: „Paa ethvert Skrift, som trykkes her i Riget, skal Bogtrykkerens Navn tilligemed Trykkestedet anføres paa Skriftet o. s. v.“; de to sidste Ord „paa Skriftet“ maae naturligviis gaae ud, fordi de allerede staae eengang, nemlig i Begyndelsen af Perioden. Anledningen til denne Redactionsforandring er den, at det forekommer mig, at, naar man tager denne Lov frem, ifald den skulde blive saaledes, som Udvalget har foreskrevet, saa gjør det, om jeg saa maa sige, et uhyggeligt Indtryk, at denne Lov begynder saaledes: „Intet Skrift maa trykkes her i Riget“. Jeg erkjender nu vistnok, at man ikke maa rive de enkelte Ord ud af den Forbindelse, hvori de staae; men det kunde dog let hændes, at En eller Anden standfede, naar han havde læst disse Ord: „Intet Skrift maa trykkes her i Riget“, og da tænkte ved sig selv: „det er ikke værd at læse videre i en saadan Forordning“ (Munterhed). Det forekommer mig derfor, at det var bedre at bruge den af mig foreslaaede positive Form, end den negative, saaledes som her er skeet, og det er Anledningen til, at jeg skal tillade mig at foreslaae denne Redactionsforandring, som forekommer mig at ville udtrykke ganske det Samme.

Blechingberg: Jo mere man erkjender, at Pressen er en magtig Magt i Staten, og at den gode Presse kan have udbødelige Fortjenester, destomindre kan man tabe af Sigte, at der ogsaa eksisterer Noget, der hedder Pressemisbrug, og at i samme Forhold, som den gode Presse kan virke godt, kan den slette Presse virke slet. Jeg vil meget gjerne erkjende, hvad der er yttret om Forsaternes Vilkaar her i Landet, men det kan dog ikke bringe mig til at tabe den Betragtning af Sigte, som jeg her har udtalt. Jeg mener, at Grundlovens S